

A Sivatag rózsái

Az I. M.A.G.U.S. bajnokság győztes csapatának leírása

Ynev országútjait számtalan vándorkomédiás-társulat járja, mindegyik története valóságos regény. Tagjaik többnyire átéltek már számos furcsa és veszélyes kalandot, melyek lényegében sokat próbált kalandozókká tehetnék őket, ennek ellenére csak igen kevesen nevezik magukat kalandozónak. (Eltételezve jelen esetben a bárdoktól, akik ugyan tág értelemben szintén beletartoznak a csepűrágók népes táborába, ám szemben a többiekkel, mindahányan kalandozónak nevezik magukat - valljuk be, némi joggal.) A következőkben egy olyan vándortársulatról mesélek, akik szintén nem akartak kalandozók lenni, de a sors másként határozott. Életükben eljött az a pillanat, amikor a Shanice bércei közt megbúvó kolostorban öt szerzetes öt új lapot nyitott a M.A.G.U.S.-ban, az öt halandó számára. A lapok lassan telnek kalandjaik krónikájával, és remélhetőleg még soká ér véget a fejezetük.

Zubair Dzsahankar

A Taba el-Ibara mélyén, távol az ismert oázisoktól, de nem túl távol a karavánutaktól rejtőzött egy kicsiny oázis. Sharazaar ibn el-Fahrid uralta. Sharazaar sejknek nevezte magát, ám a vezetése alatt álló törzset sivatagszerte, mint útonálló gyülekezetét ismerték. A sejk korántsem szégyellte ezt, mi több, még büszke is volt a hírére. Számtalan feleség és ágyas

leste a kívánságát, s mivel nagy természettel áldotta meg Galradzsa, gyermekeit voltaképpen már meg sem tudta számlálni.

Zubair Dzsahankar a rablósejk sokadik feleségének sokadik fiaként látta meg a napvilágot. Kemény iskola volt számára a sivatag haramiái közt eltöltött gyermekkor. Szinte minden áldott nap meg kellett verekednie a hasonló korú - avagy nem ritkán idősebb - lurkókkal a legváltozatosabb sérelmek miatt, hiszen a felnőttek sohasem szóltak bele az ifjak civakodásaiba. úgy tartották, aki nem tudja kiverekedni a maga igazát, annak nincs is igaza. Ezt a szabályt nagyon hamar megtanulták a gyerekek. Zubair pedig jó „tanuló” volt - mire betöltötte tizedik esztendejét, általában neki lett igaza a felmerülő vitákban, még akkor is, ha a vitapartner netán három-négy évvel idősebb volt nála.

Aztán elérkezett az idő, amikor a többi kölyökkel együtt handzsárt nyomtak a markába, és elkezdődött a sivatagi rablók kemény kiképzése. Megtanult vívni, tevegelni és lovagolni. Megismerte a sivatagi túlélés fortélyait, kiváló felderítő lett belőle. Született tehetsége révén, páratlan képességű törvetővé fejlődött, még maga Sharazaar is felfigyelt rá.

Nem volt még tizenöt éves sem, amikor a sejk közvetlen utasítására részt vett első portyáján. Gyönyörű, csillagos éj óvta őket, a költő szerint:

„Ilyenkor az istenek Szent Fénye átszűrődik a mennybolt fekete bársonyán. Ilyenkor a nap gyilkos tüze csak rossz álmok, és az esti enyhe szél szerelmesen simít végig a homokon.” Azon az éjjelen Zubair először ölt embert. Azt az éjszakát még számtalan követte, a karavánok megtanulták félni Sharazaar bandáját. Zubair mindig az elsők közt harcolt, amikor a haramiák rátörtek a kereskedőkre.

Évek teltek, s Zubair egyre magasabbra tört a csapatban. Ám még húsz esztendő sem volt, amikor a szerencse elpártolt Sharazaartól - egy hajnalon Al Abadana katonái rajtaütöttek a sejkén és csapatán. Zubair, szerencséjére, nem tartózkodott a táborban, néhány társával a legutóbb rablott holmit kísérték egy kereskedőhöz. Amikor a csapat visszatért, már csak néhány túlélőt találtak a tépett pálmák alatt. Köztük volt Zubair húga is, a számtalan testvér egyike. Most, hogy a család ily hirtelen megfogyatkozott, az ifjú és a lány - Ateha - kapcsolata sokkal szorosabbá válhatott, mint korábban bármikor. Ennek ellenére, a következő bő félév nem tartozott Zubair legkellemesebb emlékei közé.

A csapat túlélői lassan szétszéledtek vagy meghaltak; hamarosan eljött a nap, amikor a két testvér végképp magára maradt.

Ateha szép lány volt, és ez nem kerülte el egy gazdag kereskedő figyelmét, aki népes és jól felszerelt karavánnal, számtalan fegyverrel járta a Taba el-Ibara városait. A testvérek és a kereskedő találkozására egy névtelen porfészekben került sor, ahol a karavánok és az utazók épp csak megpihenni állnak meg. A település mindössze néhány tucat fehér házikóból és kevéssé, a könnyörtelen napsütésben kókadozó pálmából állt - említeni sem lenne érdemes. Ám ebben az időben tartózkodott az oázisban egy másik lány is, aki Zubair későbbi életében döntő szerepet játszott.

Fatima el Chuto

Mit tehet egy árva leányzó, ha az istenek az átlagosnál nagyobb erővel, és ehhez nem túlságosan nőies alkattal áldották (verték?) meg? Nos, Fatima számára nem sok választás maradt. Kászim ibn el-Faht, egy öreg, megrokkant gladiátor vette szárnyai alá az utcán kódorgó, fiatal, de ijesztően erős lányt, aki több alkalommal is lopás gyanújába keveredett - valljuk be, joggal. Kászim, aki valaha jó nevű

gladiátor volt, ekkor már hatvan is elmúlt, ám tehetséges tanárnak bizonyult, s a lányból kiváló fegyverforgatót nevelt.

Miután Kászim meghalt, Fatima két jatatagát akasztva övébe elindult, maga mögött hagyva a várost, mely az öreg sírját s a lány eddigi életének minden emlékét rejtette, és egy karavánnal nekivágott a sivatagnak. Pénzt csupán egyetlen módon tudott szerezni: útja során pénzdíjas viadalokra nevezett be.

Nem vette el a kedvét az sem, hogy mindjárt az első küzdelme alkalmával feltépte az arcát egy harcikutya; a heg örök életre megbélyegezte.

Teltek az évek, s ahogyan ennek történnie kellett, Fatima egyre gyakorlottabb lett. Számtalan nagyszájú ifjú emlegette meg a vele való találkozást, de nem egy tapasztalt gladiátort is megszegyenített. Így vándorolt városról városra, ha úgy hozta a rossz sors, akár egyetlen falat kenyérért kockára téve az életét.

Aztán eljött a nap, amikor egy isten háta mögötti porfészekben meglátott egy ifjút, aki egy fiatal lánnyal utazott. A magas, izmos, szénfekete hajú férfi igen megtetszett neki, noha Zubair - hiszen ki más lett volna - szemlátomást nem törődött vele. Fatima egyre féltékenyebb lett a fiatal lányra, akiről azt hitte, Zubair kedvese.

Egy éjjelen észrevette, amint Zubair elköt egy lovat, és nekivág a sivatagnak - egyedül. Ez felkeltette a harcos leány érdeklődését; mi tagadás azt hitte, a szeretőjét megunva, Zubair egyedül akarja folytatni az útját. úgy vélte, eljött az ő ideje.

Az ifjú ekkor fedezte fel húga eltűnését, akit a módos kereskedő vitt magával. Az emberrablók nyomába eredt, s ilyképpen eleinte meglehetősen bosszantotta az őt követő sebhelyes lány. Egy alkalommal össze is csaptak, ám később mégis megbékéltek; Zubair bizalmába fogadta Fatimát, s együtt folytatták a lányrabló kereskedő üldözését.

Regénybe illő tett volt, ahogy a két dzsad, mint két kíméletlen árny, heteken át követte a karavánt, s minden éjjel megöltek néhányat a kereskedő kísérői közül. Az emberek már azt suttozták, átok ül felettük, s egyre-másra szökdöstek el. Persze, a kereskedő tudta honnan fúj a szél, és még jobban őriztette áldozatát.

Ám Ateha, aki előtt nem maradhatott rejtve a tény, hogy testvére sivatagi ördöggként immár harmadára csökkentette a fegyveresek létszámát, egy éjjelen kijátszotta őreit, s megszökött. A kereskedő valamely nyugtalan kezű katonája pedig, akit megfélemlített a sötét, s az idegeit kellően megviselték az éjjelente rendszeresen bekövetkező gyilkosságok, lelőtte a menekülő lányt.

Zubair, amint megtudta, hogy Ateha meghalt, tomboló dühében még aznap éjjel megtámadta a táborát. Fatima, bár öngyilkos dolognak tartotta a támadást, vele tartott. Örjögve rontott Zubair a táborra, mindegyre a kereskedőt kutatva. A bosszú istenei velük voltak; a megfoghatatlan, megfélemlített katonák nem tudtak nekik ellenállni. A kereskedő maga is szörnyű halált halt a bosszúszomjas Zubair kezei között.

Azon az éjjelen az ifjú dzsád elvesztette a hűgát, ám életre szóló barátságot kötött Fatimával.

Zulfikaar Fatah-Dzsomba

El Hamed szülötte, egy helyi nemes és egy külhoni szőke szépség gyermeke. A nő más asszonya volt, akit férje El Hamedban hagyott, míg ő a sivatagot járta portékáival.

Zulfikaar életének első tíz éve vastag könyvet töltene meg, ha részletekbe menően el szeretnénk sorolni, miként lett a félvér csecsemő - akit amúgy egy idősödő szolgáló nevelt - igazi tolvaj (mint a környéken majd' minden utcagyerek). Tíz esztendősen azonban rajtakapták lopás közben, s csak az emír lányának esküvője alkalmából kihirdetett közkegyelem mentette meg attól, hogy a bakó levágja a jobb kezét. A megrázkódtatás hatására úgy döntött, elhagyja El Hamedet. Nem jutott azonban messzire: alig félnapos járóföldre Hamedtől haramiák fogságába került, akik eladták rabszolgának. A szerencse ekkor sem hagyta el. Juszuf ibn el-Kalib-ben Shorankar, a híres költő vette meg - Al

Abadana egyik legmegbecsültebb művészehez került tehát.

A költő nemesi sarj volt, és rendkívül gazdag. Számátlan karavánja járta a világot a Taba el-Ibarától Yllinorig, Eriontól Sempyerig. Juszuf ibn el-Kalib azonban csak a művészetekkel foglalkozott, s ilyképpen hamarosan felfedezte Zulfikaar természetes zenei tehetségét. Tanítani kezdte a fiút.

A kis tolvaj hat éven át mindent megtanulhatott, amit maguk a finom nemesifjak. Elsajátította a betűvetés és olvasás tudományát, végigböngészhetette gazdája gazdag könyvtárát, megismerkedett a vívás tudományával. Tizenhat éves korára már igazi remekműveket írt, Abadanában a dzsahnszan (dzsád fúvós hangszer, gyakorlatilag két egymás mellé illesztett furulya), elismert mestere lett.

Ez idő tájt a tehetséges ifjúnak - akit időközben gazdája felszabadított - másik tanítója is akadt. Messzi, északi országból érkezett a vándorénekes, aki beavatta a fiút a bárdmágia rejtjeibe. A tanításnak azonban ára is volt - a bárd a fiú gazdag ismerőseinek körébe akart beférközni. Zulfikaar így akaratan kívül egy roppant kellemetlen lopási ügybe keveredett, pedig - az istenek látták lelkét - mióta csaknem lecsapták a kezét, nem lopott senkitől.

Menekülnie kellett. Azzal a kellemetlen tudattal hagyta maga mögött Abadanát, hogy tanítója és jótevője, Juszuf ibn el-Kalib, hálátlan gonosztevőnek tartotta.

Nehéz esztendők következtek. Visszatért El Hamedba, ahol egy, a városállamok felé tartó kereskedőcsapathoz akart csatlakozni. Mivel a fiatal legényt egyetlen kereskedő sem szerződtette, ismét lopni kényszerült - ám a jóképű ifjú csakhamar rájött, hogy nagy hatással van a nőkre. Hamarosan számtalan szeretője tartotta el. Így élt közel négy gazdag, illatos évig, de ahogy az már lenni szokott, egyik szeretője véletlenül lebuktatta. A féltékeny férj bevádolta őt és az asszonyt, házasságtörésért. A nőt megkorbácsolták, a menekülő Zulfikaart üldözőbe vették. Tisztában volt azzal, hogy a törvény igen szigorúan jár el a bűnösökkel szemben - ezúttal nem a kezét vágnák le.

Másodjára is hátat fordított hát El Hamednek, mégpedig igen sebesen. Kalandos időket élt meg, míg végül az Al Hidema emírségben ismét végveszélybe került; egy furcsa párnak köszönhető, hogy mégis életben maradt.

Természetesen ismét nőügyről volt szó, ezúttal a szegyenbe hozott, s ennek ékes bizonyosságát egyre szembetűnőbben hordozó lány bátyja akarta sógorként, vagy kiterítve látni Zulfikaart. Az ifjú úgy érezte, a kettő között számára nincs semmi különbség, ezért inkább menekülőre fogta a dolgot. Fatima és Zubair akkor léptek közbe, amikor a testvér és a népes, felbőszült rokonság a végső leszámolásra készült a megszorult csábítóval szemben.

Zulfikaar ugyanis - tapasztalt lévén már az efféle dolgokban - jó előre megfizette Fatimát és Zubairt, hogy időben kimenekítsék a városból, ha túlzottan felforrósodna a lába alatt a talaj. A dolog után hármásban vágtak neki a sivatagnak. Pénzt szükség esetén verekedéssel, vagy Zulfikaar jóvoltából zenéléssel szereztek. Lassan sajátos kis műsort állítottak össze; Zubair tördobálóként, Fatima zsonglorként, Zulfikaar természetesen mint zenész és versmondó lépett fel. Hamarosan már egy ösvér vontatta batárral vándoroltak, és úgy döntöttek, körülnéznek a nagyvilágban. Erre nem csupán olthatatlan érdeklődésük vezette őket, jelentős ösztönzést jelentettek a pribékek is, akik egy bosszúszomjas atya jóvoltából Zulfikaart kergették. A leszámolásra egy sivatag széli szerájban került sor.

A bérenceknek persze beletört a foguk a három mutaványosba. Pedig akkor még nem volt teljes a „társulat”. Negyedik tagját éppen ott, abban a koszos, kopott szerájban „szerződtették”.

Ahmed Ali Asszad

Nemesi család gyermekeként látta meg a napvilágot, gyermekkorát fényűző palotában töltötte Al Abadanában. Rendkívül okos gyerek volt, s mivel ötödik fiúként született, nem várt rá komoly szerep a családban - apja Lar-Dorba küldte tanulni.

Ahmed kiváló tanuló volt, könnyedén vette az első akadályokat, könnyebben, mint legtöbb iskolatársa. Minden tanár példaként állította a többi növendék elé. Dzsad származása miatt mesterei biztosak voltak abban, hogy Sahred nyomdokaiba lépve nekromantának fog tanulni, ha eljön az idő, hogy belépjen a lar-dori Belső Iskolába.

A sors azonban másként határozott. Az ifjú Ali, talán a dicséretnek hatására, túlértékelte saját képességeit. Ellustult, és igen korán rászakott a laza élet gyönyöreire. Ideje legnagyobb részét

kocsmákban töltötte, és hamar nagy ismerőjévé vált Ynev italainak és bódító szereinek. Egy mester mégis akadt, aki az alig tizenöt esztendőes ifjú dzsad hóna alá nyúlt. Nem akarta, hogy a kivételes tehetség elveszzen a tudomány számára. Ösztönzésére Ali összeszedte magát, és sikeres vizsgával elérte, hogy felvegyék a Belső Iskolába, ahol is leginkább az alkímia és a herbalizmus tudományának tanulmányozásába merült. Ehhez kapcsolódóan a mágikus szakok közül leginkább a természetes anyagok mágiája érdekelt.

Pártfogója és mentora azonban nem sokkal később Pyarron utasítására elhagyta az iskolát - több mesterrel egyetemben -, valamiféle titkos küldetés miatt.

Távollétében a könnyen hajló ifjú ismét egyre lustább lett. A szigorú intézmény nem tűrte meg a kilengéseket, Ali így rövidesen a kevésbé kemény Nyugati Iskola tanulói között találta magát.

Azok a fiatalok, akikkel annak idején Ali együtt érkezett, huszonegy évesen befejezték tanulmányaikat, és megkapták botjaikat. Ő azonban az új helyen csak tovább züllött... Huszonhét esztendősen még mindig az iskola tanulója, de már csak megtúrik mesterei, amolyan örök bútorarabnak számít a hallgatók között.

Ekkor tér vissza egykori mentora az iskola falai közé. Megdöbbenve tapasztalja, hogy egykori tehetséges tanítványa amolyan mindenki bohócaként, még mindig az intézmény hallgatója. Ismét felkarolja az akkor már súlyos alkoholistát Alit. Hallatlan kitartással leszoktatja az ivásról, és hamarosan - huszonkilenc éves korára - Ahmed Ali Asszadot a Lar-dori Nagytanács elé állítja. A fiatalember életének legfényesebb pillanata, amikor nyolc évvel egykori társai után végre átveheti mesterétől a varázslók botját...

Az iskolát elhagyva, visszatért a Taba el-Ibarába. Abu Baldekben telepedett le és számtalan megbízást kapott, lévén igen tehetséges alkímista.

Egy napon azután igen komoly feladat elé állították - zsoldos csapat kíséretében kellett a sivatag mélyére hatolnia, s felkutatni egy

karaván nyomát, amely hihetetlen értékű árujával veszett oda.

A kutatócsapatot homoki elfek támadták meg, Alin kívül senki sem élte túl az összezsapást. A varázsló napokig bolyongott a sivatagban, mire egy portyázó csapat rátalált. Visszavitték Abu Baldekbe, de nem tudta kiheverni a szörnyű élményt. Két évvel azután, hogy átvette botját mesterétől, egy éjjelen ismét merev részegre itta magát. Ettől az éjszakától kezdve többé nem volt megállás. Egyre többet volt részeg, vagy bódult valami kábítószertől. Ez utóbbit többnyire a saját laboratóriumában állította elő, bár még dolgozott mások megrendelésére is.

Felelőtlensége hamar bajba sodorta - részegen kísérletezve, felrobbantotta műhelyét, sok járókelőt megölve. A részegekre azonban vigyáznak az istenek, Alinak egyetlen hajszála sem görbült meg. A városból ellenben elkergették; ettől kezdve a részeges varázsló a sivatagot járta. Lelke mélyén persze szégyellte magát, s botját rongyokba rejtve cipelte magával.

Néha magányos és józan pillanataiban lefejtette botjáról a rongyokat, és elmerengett saját sorsán. Akarata azonban túl gyenge volt, már nem tudta abbahagyni az ivást.

Egyre mocskosabb helyeken tűnt fel, bármi alantas munkát elvégzett egy korty italért. Maga sem tudta hányszor verték, szégyenítették meg. Nem váratott sokáig magára a nap, amikor egy poros szerájban, valahol a Taba el-Ibara szélén lopni kényszerült, hogy ital utáni vágyát kielégítse. Persze rajtakapták a legyengült emberroncsot, s a tulajdonos szolgálói csaknem agyonverték.

Fatima megkönyörült a szerencsétlenül, sietve szétdobálta a felbőszült szolgálókat.

Ali felépült, és hasznos tagjává vált az ekkor már „A Sivatag rózsái” néven működő együttesnek. Igazi bűvész lett belőle, a színpadon sosem alkalmazott varázslatot. A batárban kisebb laboratóriumot szerelt fel - hamarosan az általa készített kencék és gyógyszerek is a

társaság bevételi forrását növelték. Az ivásról persze nem tudott leszokni. Véget nem érő társasjátékká vált közte és Fatima közt a dugiitalok elrejtése illetve megtalálása.

Telt múlt az idő; a batár lassan a délvidék összes városállamában megfordult. Oldalára Zubair felfestette a vevőcsalogató mondatot:

„Minden bajra ír vehető,
Itt jó Ali, a Csodatevő!”

Útjuk során mindegyre bajba keveredtek Ali ivászatai vagy Zulfikaar nőügyei miatt. Több különös kalandot vészeltek át együtt, melyek során szert tettek egy mágikus köpenyre is. Erről Ali hosszas vizsgálódása nyomán kiderült, viselőjét láthatatlanná teszi. Egy másik esetben Zubairnak sikerült beszereznie egy csodálatos jann szablyát.

Zubair és Fatima remek párt alkottak, ha verekedésre került a sor. az idők során egyfajta páros harcmodort fejlesztettek ki, ami még ütőképebbé tette kettősüket. Ali - a köpenyügyet leszámítva - inkább csak nyűg volt a többiek nyakán, ha kenyértörésre került a sor. Kisvártatva azonban eljött a pillanat, amikor levette varázslói botjáról a rongyokat, és megmutatta a többieknek, hogy semmit nem feledett el a tanulmányaiból. Örök átokként lebegett azonban felette az alkohol vonzása, aminek Ali továbbra sem tudott ellenállni.

A négy dzsad sorsa szorosan összefügg még egy emberével. Az illető nem dzsad, és csak évekkkel az imént elregélt események után találkozott a mutatványosokkal. Ő volt az, aki először rángatta a társaságot olyan ügybe, mely már valódi kalandozókhöz méltó tettekre kényszerítette őket.

Sheramar ar Sharan

Pyarroni származású, kisnemesi családban született. Gazdag nagybátyja iratta be Lar-Dorba, bár apja nem akarta, hogy - úgymond - teletömjék a fejét mindenféle ostoba és veszélyes tudománnyal.

Sheramarnak azonban más volt a véleménye. Szorgalmas és tehetséges tanítványnak bizonyult, így nem okozott meglepetést, amikor megnyíltak előtte a Belső Iskola kapui.

Itt Sheramar a demonológia tudományát választotta, de rendkívüli érdeklődést tanúsított az isteni mágia iránt is.

Tanulmányai alatt egyre közelebb került a valláshoz, majd mesterei ajánlására visszatért szülőföldjére, Pyarronba, ahol az Adron-papok

iskolája áll. Itt sikeresen befejezte tanulmányait, és Adron felszentelt papja lett.

Rövid idő alatt számos küldetésben mutathatta meg rátermettségét és istenéhez való feltétlen hűségét.

Egy kevésbé veszélyes, ám igen fontos küldetése után Erionban pihent, amikor egy ifjú hölgy kérte segítségét. A fiatal pap elfogadta a felkérést, és jobb híján – a fogadóban megszállt vándortársulatot kérte fel kíséretül.

Mint utóbb kiderült, a társulat nem csak álcaként remekelt, de ha szorult a hurok, ütőképes csapatot alkotott.

Útjuk száz veszélyen át vezetett, melynek során csúf összeesküvést lepleztek le. Megjárták az Elátkozott Vidéket (Ali legnagyobb szomorúságára itt elpusztult a szamara), azután visszatértek Erionba, és leszámoltak mindenkivel, aki a vesztükre tört.

A hihetetlen kaland végén Sheramarnak eleget kellett tennie egy felelőtlen ígéretnek. Történt ugyanis, hogy amikor az Elátkozott Vidéken már sokadszor keveredtek igen-igen szorult helyzetbe, azt találta ígérni Alinak: ha netán túléljük az eseményeket, ő bizony leissza magát a sárga földig, a varázslóval az oldalán. Túlélték.

Az ígéret betartására Ali szigorú felügyelete mellett, egy kis falu fogadjában került sor, ahol Adron felszentelt papja és Lar-Dor varázslója három napig nem józanodott ki. Ez alkalommal még Fatima is szemet hunyt a dolog felett.

A négy dzsad és az Adron-pap azóta is Ynevet járja, új kalandokat keresve.

Statisztikák

Zubair Dzсахankar

Kaszt:	Harcos
Szint:	3
Jellem:	Rend
Vallás:	Dzsad istencsalád, Doldzsah

Képességek

Erő:	17
Állóképesség:	15
Gyorsaság:	15
Ügyesség:	17
Egészség:	16
Szépség:	12
Intelligencia:	13
Akaraterő:	13
Asztrál:	14

Harcértékek

Kezdeményező Érték:	43/36/40
Támadó Érték:	77/65/62
Védő Érték:	126/114/101
Célzó Érték:	0
Életerő-pont:	13
Fájdalomtűrés-pont:	40

Alap/jann-szably/handzsár

Psz:	Alapfokú pyarroni Pszi alkalmazó
Szint:	3
Psz-pont:	13

Fegyverei

Jann-szablya, handzsár, 2 dobótör. Vért: Kivert bőrpáncél, kis, kerek pajzs.

Képzettségek	Fok/%
Fegyverhasználat – jann szablya	Mf
Fegyverhasználat - handzsár	Af
Fegyverdobás - tör	Mf
Lovaglás	Af
Futás	Af
Mászás	22%
Esés	27%
Ugrás	20%
Párosharc	Af
Pajzshasználat	Af

Mint látható, bár harcos, nem tud úszni (honnan is tudna?), ellenben tördobására a KM – az előtörténet igazolására – megelőlegezett képzettség pontokat, amit a karakternek a későbbiekben kell majd kigazdálkodnia.

Fatima el Chuto

Kaszt: Gladiátor
Szint: 3
Jellem: Rend
Vallás: Dzsad istencsalád, Doldzsah

Képességek

Erő:	18
Állóképesség:	16
Gyorsaság:	16
Ügyesség:	16
Egészség:	17
Szépség:	13
Intelligencia:	12
Akaraterő:	12
Asztrál:	12

Harcértékek

Kezdeményező Érték:	32
Támadó Érték:	52
Védő Érték:	100
Célzó Érték:	0
Életerő-pont:	17
Fájdalomtűrés-pont:	50

Pszi: Alapfokú pyarroni
 Pszi alkalmazó
Szint: 3
Pszi-pont: 16

Fegyverei

Szablya (Af), dobóháló (Af), handzsár (Mf); Vért: bőrpáncél.

Képzettségek	Fok/%
Fegyverhasználat – jatagán	Af
Fegyverhasználat - tör	Af
Fegyverhasználat – lándzsa	Af
Fegyverhasználat - hosszúkard	Af
Fegyverhasználat – csatabárd, egykezes	Af
Birkózás	Af
Ökölharc	Af
Nehézvért viselet	Mf
Pajzshasználat	Af
Fegyvertörés handzsárral	Af
Zsonglörködés	Af
Esés	36%
Ugrás	44%

Párosharc

Af

Zulfikar Fatah-Dzsomba

Kaszt: Bárd
Szint: 3
Jellem: Élet, Rend
Vallás: Dzsad istencsalád, Doldzsah

Képességek

Erő:	12
Állóképesség:	14
Gyorsaság:	18
Ügyesség:	14
Egészség:	16
Szépség:	18
Intelligencia:	16
Akaraterő:	13
Asztrál:	15

Harcértékek

Kezdeményező Érték:	27
Támadó Érték:	40
Védő Érték:	93
Célzó Érték:	25
Életerő-pont:	11
Fájdalomtűrés-pont:	37

Pszi: Alapfokú pyarroni Pszi alkalmazó
Szint: 3
Pszi-pont: 13
Mana pont: 18

Fegyverei

Vért: Kivert bőrpáncél.

Képzettségek	Fok/%
Fegyverhasználat – tör	Af
Fegyverhasználat - handzsár	Af
Fegyverhasználat – kard, hosszú	Af
Fegyverhasználat – új, rövid	Af
Fegyverdobás - tör	Mf
Öt nyelv – 5,4,3,2,2	Af
Legendaismeret	Af
Történelemismeret	Af
Etikett	Af
Lovaglás	Af
Szexuális kultúra	Af

Éneklés/Zenélés	Mf
Hangutánzás	Af
Hamiskártya	Af
Értékbecslés	Af
Zsonglőrködés	Af
Kocsmai verekedés	Af
Ökölharc	Af
Csomózás	Af
Hátbaszúrás	Af
Úszás	Af
Kocsihajtás	Af
Mászás	80%
Esés	10%
Ugrás	50%
Lopózás	83%
Kötéltánc	40%
Rejtőzködés	10%
Zsebmetszés	5%
Csapdafelfedezés	15%
Titkosajtó keresés	10%

Ahmed Ali Asszad

Kaszt:	Varázsló
Szint:	3
Jellem:	Élet, Káosz
Vallás:	Dzsad istencsalád, Doldzsah

Képességek

Erő:	13
Állóképesség:	14
Gyorsaság:	12
Ügyesség:	15
Egészség:	14
Szépség:	7
Intelligencia:	16
Akaraterő:	16
Asztrál:	18

Harcértékek

Kezdeményező Érték:	18
Támadó Érték:	28
Védő Érték:	80
Célzó Érték:	-
Életerő-pont:	9
Fájdalomtűrés-pont:	23

Pszi:	Kyr Pszi alkalmazó
Szint:	3
Pszi-pont:	25

Fegyverei

Bicska. Vért: -

Képzettségek	Fok/%
Fegyverhasználat – bicska	Af
2 nyelv ismerete – 5,4	Af
Ósi nyelv ismerete	Mf
Alkímia	Mf
Herbalizmus	Mf
Időjósítás	Af
Írás/olvasás	Af
Sebgyógyítás	Mf
Élettan	Af
Legendaismeret	Af
Vallásismeret	Af
Történelemismeret	Af
Rúnamágia	Af
Hamiskártyázás	Af
Szexuális kultúra	Af
Méregkeverés	Af

Sheramar ar Sharan

Kaszt:	Pap
Szint:	3
Jellem:	Élet
Vallás:	Adron

Képességek

Erő:	11
Állóképesség:	15
Gyorsaság:	16
Ügyesség:	17
Egészség:	18
Szépség:	18
Intelligencia:	16
Akaraterő:	16
Asztrál:	18

Harcértékek

Kezdeményező Érték:	17
Támadó Érték:	35
Védő Érték:	95
Célzó Érték:	7
Életerő-pont:	14

Fájdalomtűrés-pont: 38

Pszi: Mesterfokú pyarroni pszi alkalmazó
Szint: 3
Pszi-pont: 19

Fegyverei

Láncos buzogány, 4 dobótőr. Vért: -

Képzettségek	Fok/%
Fegyverhasználat – láncos buzogány	Mf
Fegyverhasználat - tőr	Af
Fegyverdobás - tőr	Af
Írás/olvasás	Af
Vallásismeret	Mf
Történelemismeret	Mf
Alkímia	Af
Mágiahasználat	Mf
Legendaismeret	Mf
Sebgyógyítás	Mf
Ósi nyelv ismerete	Af
Élettan	Af
Éneklés/zenélés	Af
Úszás	Af
Erdőjárás	Af
Demonológia	Af
Méregsemlegesítés	Af

1994.10.

Szerző: Lakatos Péter

Forrás: Rúna magazin I.évf./9.szám

Szerkesztette: Magyar Gergely